

L'important és allò que queda

Baltasar Porcel guaita en un llibre que fou impulsat per Jordi Pujol i per Joan Raventós i que l'ARA distribuï amb encert aquest diumenge passat, *Els altres catalans*. Trob que aquí, on som líders en recepció d'immigració, ens ha mancat i ens manca un llibre similar, un *Els altres mallorquins*. Però, una petita cita de Francesc Candel obre una clariana a una de les cares del poliedre de com devien ser les coses, en aquell ja llunyà moment d'eclosió de boom turístic balear i d'explosió demogràfica: "En té allò que explica Baltasar Porcel al número 6 de *Serra d'Or*, corresponent al mes de juny de 1963, sobre la conducta dels habitants d'Andratx –d'alguns dels habitants d'Andratx, cenyim-nos– respecte als *jaeneros*, que són els xarnegos d'aquell poble mallorquí, quan aquell amic seu que va fer una conferència en castellà perquè l'acte cultural fos més "universal" sol·licitava que l'ingrés de cada nou soci en aquell centre recreatiu o cultural fos avalat per dos socis fundadors, per tal que després no es produís el cas que la teva mare o la teva dona haguessin de seure al costat d'un *jaenero*. O l'altre que preconitzava que mai els "altres" –la resta d'Espanya– seran com "ells" –els més o menys catalans–, perquè és una qüestió de races, fins que "començà a amuntegar arguments –són paraules de Baltasar Porcel– que a mi m'esgarriaren i que haurien fet les delícies d'un Hitler...". O l'elecció de Miss Andratx, en la qual, a causa de certs prejudi-

cis racistes, i si no arriba a ésser per uns quants que es van imposar, no hauria pas estat elegida de cap manera una bonica *jaenera* dels voltants".

José (34 anys, professor universitari), Maite (31 anys, mestra d'educació infantil), Carme (30 anys, psicòloga), Miquel (30 anys, mecànic de cotxes), Fàtima (25 anys, venedora al mercat), Rafel (24 anys, cuiner), Raquel (21 anys, estudiant de Veterinària), Mar (22 anys, treballa en un centre d'estètica), Lluïsa (17 anys, estudiant de segon de batxillerat). Tots aquests joves tenen dues coses en

BARTOMEU PICORNELL

PERIODISTA

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.arabalears.cat

comú: les seves famílies són de Son Gotleu i ells varen ser escolaritzats al CEIP Es Pont. Amb el seu testimoni –i amb els de tres alumnes més que no eren del barri– Maria Bel Pomar, professora del Departament de Pedagogia de la UIB, ha elaborat l'Informe de Recerca en Educació a les Illes Balears número 11,

titulat *Què queda del que es va viure a l'escola. La contribució d'Es Pont*. Aprofitar aquestes experiències és important, perquè massa sovint les innovacions educatives tan sols són avaluades des de la mateixa institució i quasi mai es té en consideració l'opinió de l'alumnat que

representen l'oportunitat per recollir les seves interpretacions sobre el seu impacte i, així, poder redefinir-les si es considera oportú.

Per exemple, Maite, la futura maresca, relata així la seva vivència de l'escola: "Tots sabem que l'escola es troba en un barri obrer de classe baixa on hi ha molts problemes socials. Ser una veïna més d'aquest barri feia que la meua vida fos com la de la resta. No tenia pare, la meua mare no sabia llegir ni escriure i els meus germans grans no havien acabat l'escola primària. Amb aquest panorama la meua vida es presentava com la de la resta, és a dir, sense estudis, sent mestressa de casa, vivint una vida on la meua opinió no compta massa. L'escola m'ha fet una ciutadana amb capacitat per enraonar per mi mateixa, però sobretot m'ha donat el coneixement de saber que no som menys que ningú i que tots som útils i que podem aportar alguna cosa en el gran projecte que és la vida. Crec que tots els nins han de tenir l'oportunitat de viure les mateixes experiències que jo, tinguin el nivell socioeconòmic que tinguin".

L'informe es presentarà dia 2 d'abril, a les 19 hores, a Es Pont. M'ha dit que hi estau convidats, totes i tots. A més de Maria Bel Pomar, hi prendran part Irene de Puig, directora del Grup d'Innovació i Recerca per a l'Ensenyament de la Filosofia; Miquel F. Oliver, director de l'Institut de Ciències de l'Educació-Institut de Recerca i Innovació Educativa; i Carme Ripoll, mestra d'escola i pedagoga.

E.C.

Trob que aquí, on som líders en recepció d'immigració, ens ha mancat i ens manca un *Els altres mallorquins*

Les innovacions educatives són avaluades des de la institució i no es té en consideració l'opinió de l'alumnat

El gran robatori i la piràmide perversa

❖ Segons llegiem ahir en aquest mateix diari, la lluita de la Hisenda espanyola contra el frau fiscal és, bàsicament, un fracàs. Més del setanta per cent dels diners defraudats no s'arriben a cobrar, i no cal dir que això va estretament lligat amb l'altra notícia alegre del dia: que l'Agència Tributària, segons informes del Tribunal de Comptes, va variant d'exercici en exercici els seus criteris d'avaluadors, per tal de dissimular els seus magres resultats en matèria de fiscalització. Tampoc ens hauria d'estranyar gaire, en un país (Espanya) que ja s'ha polit més de dos-cents mil milions d'euros en el rescat del seu sistema financer, que té un govern que ha decretat una amnistia fiscal per als grans defraudadors amb fortunes dipositades en paradisos fiscals, que es mouja habitualment en xifres de cinc milions d'aturats, que no compta per a res (o molt

poc) en l'àmbit de l'I+D+R, i que que ha vist com la seva economia submergida, segons un informe recent del sindicat de tècnics d'Hisenda, s'ha incrementat en més de seixanta mil milions d'euros des de l'any 2008 (és a dir, quan va començar la crisi) cap aquí. Això, com ja vam comentar en aquesta columna fa unes setmanes, vol dir que a Espanya hi ha dos-cents cinquanta-tres mil milions d'euros *negres*, cosa que equival al 24,6% del PIB. És a dir, que una quarta part del caixa-cobri que es belluga dins el Regne d'Espanya ho fa d'amagatotis, amb nocturnitat i voluntat de no ser descobert. I, pel que es veu, els que remenen aquests diners aconsegueixen que aquesta voluntat s'acompleixi.

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

La pressió sobre els que no podem ni volem escapar d'Hisenda és cada cop més bèstia

❖ Tot plegat desemboca en una conseqüència òbvia, i és que la pressió fiscal sobre aquells (cada vegada menys, pel que es veu) que no podem ni volem escapar a la mirada escuradadora d'Hisenda sigui cada vegada més bèstia. Autònoms, funcionaris i altres herbes que no tenim manera

(ni la volem) de fer cobraments de sotamà hem hagut d'anar veient com la nostra franja contributiva s'elevava espectacularment, i no són pocs els que han hagut de demanar crèdits al banc (en cas que els hi concedissin) per pagar uns impostos clarament abusius, i que ara van de bòlit per retornar el préstec més els interessos, mentre procuren anar pagant totes les taxes que els van caient mensual-

ment o trimestralment, més l'afaitada que es prepara per a la declaració de renda del proper mes de juny.

❖ Dit d'una altra manera, el sistema financer espanyol i el que queda de l'estat del benestar ja no s'aguanta en la piràmide clàssica, sinó en una piràmide perversa: a la cúspide, estreta i erosionada, hi són els que per força han de sufragar tot allò que deixen de pagar tots aquells que s'amaguen a la base: una base enterrada i invisible fins i tot per a Hisenda. En altres paraules: el que queda de la classe mitjana paga la tristesa dels que necessiten viure d'algun subsidi (si és que el reben), més la festa d'aquells que han enfonsat el sistema però continuen traient-ne beneficis i privilegis. No cal ser economista per entendre que tot això és un gran robatori.